

SABINA BAKŠIĆ
(Sarajevo)

NEKE STILSKE OSOBENOSTI ROMANA *İKİ GENÇ
KIZIN ROMANI* PERİHAN MAĞDEN
(na fonostilističkom, morfostilističkom i sintaksostilističkom nivou)

UVOD

Za spisateljicu mlađe generacije Perihan Mağden kažu da još uvijek čeka (zajedno s Orhanom Pamukom) svoga književnog kritičara. Isto bi se moglo reći i za njen stil – da čeka “svog stilističara”. Naime, ova književnica dotiče se tema koje su prilično nove za turski roman: riječ je o dvije adolescentice zatvorene u stupicu samoće, neimaštine i nedostatka ljubavi. Jednu prilično mučnu priču, P. Mağden ispričat će osobenim (ali temi veoma primjerenim) stilom.

Svrha je ovog rada naznačiti samo neke od stilskih osobenosti ovog romana, i to na tri plana: fonostilističkom, morfostilističkom i sintaksostilističkom.

FONOSTILISTIČKI PLAN

Turski je jezik izuzetno bogat onomatopejama i onomatopejskim izrazima. Zbog velike zastupljenosti ovih riječi u književno-umjetničkim djelima, gotovo da se može dovesti u pitanje njihova stilogenost, naročito, ako imamo u vidu stilogenost koju ovakvi izrazi posjeduju u našem jeziku. Utoliko je više zanimljiv postupak autorice P. Mağden, koja pored toga što koristi onomatopejske izraze u svom romanu:

“*Hüngür hüngür* yani.” (Mağden 2002:9)

“Znači, jecajući.”

“*Kapıyı şaklatıp* çıkıyor.” (Mağden 2002:14)

“Lupa vratima i izlazi.”

pokušava i na drugi način postići onomatopejski efekt:

“Kendi içine oturmuş. Asfalt taşı. *Taşşş.*” (Mağden 2002:9)

“Spustila se na njenu dušu. Kamena kocka. *Kamennnn.*” – “Taş” znači *kamen*, i s obzirom da se bosanski prijevodni ekvivalent ne završava frikativom, teško je postići približan onomatopejski efekt u našem jeziku.

“*Yavaşşş. Yavaşşş.*” (Mağden 2002:95)

“*Polakooo.Polakooo.*” – Ni ovdje se prijevodni ekvivalent ne završava frikativom.

“Az zaman. *Azzz. Zaman azzzz.*” (Mağden 2002:143)

“Malo vremena. *Malooo. Vremena malooo.*” – Opet se naš prijevodni ekvivalent ne završava frikativom.

“Kuş gibi hafif. *Kuşş. Hafif kuş Behiye.*” (Mağden 2002:11)

“Lagana poput ptice. *Pticeee. Lagana ptica Behija.*” – Ponovo je nemoguće postići isti onomatopejski efekt u našem jeziku.

“*Suss Behiye! Suss Behiye!*” (Mağden 2002:21)

“*Šššuti, Behija! Šššuti!*” – Ovdje bi se možda ponavljanjem frikativa u inicijalnoj poziciji mogao postići barem približan onomatopejski efekt.

“...bir *çıkışşş* bulmaya çalışırken.” (Mağden 2002:75)

“Tražeći neki *izlazzz.*” – Jedino u ovom primjeru, u našem prijevodnom ekvivalentu, u finalnoj poziciji nalazi se frikativ.

U svim navedenim primjerima riječi koje nisu onomatopejskog porijekla (ili je takvo porijeklo teško dokazivo u sadašnjem stadiju jezika) sadrže ponovljene glasove i to, redovito frikative. Imajući u vidu da onomatopejski izrazi koji u sebi sadrže frikative, obično oponašaju zvukove iz prirode koji duže traju, za razliku od onomatopeja (i onomatopejskih izvedenica) koje sadržavaju plozive i koje, obično, oponašaju zvuk koji naglo nastaje i prestaje (Antoš 1974: 48), može se reći da je ovim postupkom postignut dvostruki efekt ili, bolje rečeno, jedan efekt iz kojeg, prirodno, slijedi drugi: u takvim riječima imamo produženi šum koji ih čini oneobičenim, tj., naknadno onomatopoeiziranim.

Postoji još jedan zanimljiv postupak koji bi se u širem smislu mogao označiti kao igra riječima, ali koji zbog svoje specifičnosti i konačnog efekta, ipak, pripada fonostilističkom planu. Naime, onomatopejski efekt ovdje se postiže razgradnjom određenih riječi na njihove slogove i njihovim ponavljanjem:

“Dayanamıyorum artık. Artık. *Tık. Tık. Tık.*” (Mağden 2002:216)

“Ne mogu više izdržati. Više. *Şe. Şe.*” – Odmah se vidi da se u našem jeziku ne postiže isti onomatopejski efekt, jer naš prijevodni ekvivalent ne sadrži plozive.

“Ne öküzsün, ne öküzzz, ne hödük, ne dolaysız bir kütüksün sen Behiye. Kütük. Ütük. *Tük. Tük* Behiye.” (Mağden 2002:79)

“Kakva si ti samo glupača, gruba, neposredna neotesanka, Behija. Neotesanka. *Ka.Ka.*”

I ovdje je prilično teško u prijevodu “dočarati” onomatopejski efekt “kuckanja”.

“Dereden tepeden. Tepeden dereden. *Den. Den.*” (Mağden 2002:114)
 “S brda s dola. S dola s brda. Da.Da.”

Zanimljivo je da se u inicijalnoj ili, pak, finalnoj poziciji ovih slogova koji poprimaju onomatopejski efekt nalaze plozivi (za razliku od prije navedenih primjera). No, čini se da je autorica oba ova postupka koristila u istu svrhu. Naime, u ovom je romanu riječ o dvije adolescentice čiji odnos s društvom varira od neprilagođenosti do potpunog sukoba. Produženi šum i eho, kao i jednolično ponavljanje slogova s plozivima, kojima se oponaša udaranje ili kuckanje proizvode snažan dojam: kao da čujemo neprestani eho ili kuckanje u glavama ovih djevojčica.

MORFOSTILISTIČKI PLAN

Na ovom planu namjera mi je zadržati se samo na jednoj vrlo frekventnoj pojavi: originalnim tvorbenim elementima. Turski kao aglutinativan jezik ima neograničene mogućnosti tvorbe novih riječi, što se da zapaziti i u ovom romanu:

“*İstanbullaştırıyor.*” (Mağden 2002:73)

“Čini ih da izgledaju *istambulski.*”

“*Tuvaleti ciflerken kusmak istiyor birden.*” (Mağden 2002:95)

“*Povraća joj se dok toalet čisti Cifom.*” (dok *cifa* toalet)

“*Girdiğin anda, seni battaniyeliyorlar.*” (Mağden 2002:50)

“U momentu kad udeš prekrivaju te, umotavaju (u deku).” – *battaniye* znači *deka*.

“*Apranax Fort’ lanıyor Behiye.*” (Mağden 2002:216)

“Behija uzima Apranax Fort.” ili “Behija se *apranaksira*” (*Apranax Fort* je ime lijeka)

U našem su jeziku, ovi originalni, često individualni tvorbeni elementi, najčešće, svojstvo poetskog diskursa i imaju ekspresivnu ulogu (*rasprh perja* i sl., Katnić-Bakaršić 2001:240). U romanu o kojem je riječ u ovom radu, čini se da ovi originalni tvorbeni elementi služe za govornu karakterizaciju likova, s obzirom na to da ovaj roman karakterizira slobodni neupravni govor: forma je 3. lica jednine, ali autorica nastoji na dosljednom prenošenju misli (što se vidi i na fonostilističkom planu). Originalni, individualni tvorbeni elementi ovdje, u jednom smislu, pokazuju jezik mladih (koji su, poznato je, u tom pogledu veoma inventivni).

Dva prethodna plana oslikavaju dvije osobenosti turskog jezika: bogatsvo onomatopeja i onomatopejskih izraza, kao i neograničene mogućnosti tvorbe

novih riječi. Tako propadaju pokušaji da se prisustvo onomatopeja u nekom jeziku pokaže kao siromaštvo jezika u drugim izražajnim formama ili kao nemogućnost tvorbe novih riječi.

SINTAKSOSTILISTIČKI PLAN

Na ovom planu zadržala bih se na jednom postupku ekspresivne sintakse koji je autorica koristila u tolikoj mjeri da je postao dominantna karakteristika njenog stila (stoga dominira i ovim radom): na parcelaciji. Parcelacija je "realizacija jedne rečenice u više tekstovnih jedinica (ili jednog iskaza u nizu intonaciono izdvojenih segmenata međusobno odvojenih tačkama)" (Katnić-Bakaršić 2001:262). Tako nastaje bazna komponenta, samostalna s gramatičko-strukturalnog aspekta, i parcelat – strukturno ovisan o baznoj komponenti (uz koju može doći više parcelata). Radovanović će ustvrditi da je parcelacija "razgrađivanje ili razbijanje tradicionalno shvaćenog rečeničnog modela ostvareno segmentiranjem rečenice." (Radovanović 1990:149) No, da bi, uopće, došlo do parcelacije, nužno je, prema ovom autoru, ispunjenje dva uvjeta: "1. intonaciono-interjunktorna autonomizacija; 2. poziciono-konzekventna sintaksička postpozicija." (Radovanović 1990:149)

Parcelirani predikatski rečenični konstituenti

Radovanović tvrdi da se nikada ne razbijaju veze: subjekt – predikat. Budući da je njegovo istraživanje "bazirano na jeziku jednog pisca" (Katnić-Bakaršić 1996:103) ni rezultati do kojih je došao ne mogu biti konačni, pogotovo, kad je u pitanju neki drugi jezik. Naime, u romanu *İki Genç Kızın Romani*, često se susreće predikat u položaju parcelata. Zanimljivo je da, ako ništa, barem u ovom djelu, ne važi jedan od Radovanovićeve uvjeta – da parcelat stoji u sintaksičkoj postpoziciji, jer se u turskom jeziku predikat u kontekstualno neuključenoj rečenici uvijek nalazi u finalnoj poziciji:

"Kırıntı. Kırık. Parça. Molekül. *Kalmadı.*" (Mağden 2002:22)

"Krhovina. Komadić. Djelić. Molekul. *Nije ostao.*" To bi bio doslovan prijevod, no, primjereniji je našem jeziku prijevod: "*Nije ostala. Ni krhovina. Ni komadić. Ni djelić. Ni molekul.*"

"Yerlere, sofraya, mercimek çorbasının içine. *Akıyorlar.*" (Mağden 2002:56)

"Na tlo. Na sto. U supu od leće. *Teku.*" – doslovno, tj. "*Teku. Na tlo. Na sto. U supu od leće.*"

U sljedećim primjerima zajedno s predikatom dolazi i neki drugi rečenični konstituent (subjekt ili objekt), koji je, ovaj put, u sintaksičkoj postpoziciji:

"Sarı muşamba. *Gel kapla beni.*" (Mağden 2002:109)

"Žuta muşemo. *Dođi, pokrij me.*"

“Kabus Edebiyatçı. *Taktı Behiye*’ye.” (Mağden 2002:139)

“Noćna mora, profesorica književnosti. *Nakačila se Behiji*.”

“O ağacın altında gelen hissin gerçek olduğuna. *Inanamıyor Behiye*.” (Mağden 2002:62)

“Da je istinit osjećaj koji dolazi ispod onog drveta. *Ne vjeruje Behija*.” (doslovno), tj. “*Ne vjeruje Behija*. Da je istinit osjećaj koji dolazi ispod onog drveta.”

Isto tako, postoje i primjeri parcelacije “u cilju razbijanja sekvence imenica u poziciji leksičkog jezgra predikata” (Radovanović 1999:120):

“Fotoğrafları KAYIP. *KAPALI*.” (Mağden 2002:227)

“Njihove su fotografije izgubljene. *Zatvorene*.”

“Behiye her şeyin hep tersi gitmesine alışık. *Alışkın. İdmanlı. İmanlı*.” (Mağden 2002: 138)

“Behija je naviknuta da uvijek sve ispada naopako. *Naviknuta. Istrenirana. Uvjerena*.”

Najzanimljivija su sljedeća dva primjera (u čijoj mogućnosti da se, uopće, pojave, vjerovatno, veliku ulogu igra i aglutinativnost kao svojstvo turskog jezika):

“Allahım ben ne beceriksiz, ne kaba saba ne hödük bir TANKERİM. Tanker. Dozer. Bul. Dozer. *İm*.” (Mağden 2002:47) – u parcelatu je lični nastavak za 1. lice jednine prezenta pomoćnog glagola *imek*, doslovno: “O moj Bože, kako sam ja jedan nespretan, grub i prost tanker. Tanker. Buldožer. *Sam*.”

“Kıyağın tersi kayak. *Mış*.” (Mağden 2002: 92) – u parcelatu se nalazi “miş” (perfekt/ kopula imiş) u funkciji kopule, doslovno: “Obratno od kayak kıyak. *Je*.” – u pitanju je igra riječi – kıyak znači *savršen, prijatan*, a kayak znači *čamac*.

Parcelirani subjekatski rečenični konstituenti

Kad je u pitanju parcelirani subjekt, on se, redovno, nalazi u sintaksičkoj postpoziciji:

“Açıyor. *Annesi*.” (Mağden 2002:97)

“Otvara. *Njena majka*.”

“Boğaz boyunca yürüyorlar. *Handan ile Behiye*.” (Mağden 2002:62)

“Şetaju duž Bosfora. *Handan i Behija*.”

“Örttü kendini iyice. *Fare Behiye*.” (Mağden 2002:221)

“Dobro se pokrila. *Miş Behija*.”

Parcelirani direktni objekt

Za Radovanovića, objekt u akuzativu može biti parceliran samo ako je u pitanju dio objekatske sekvence. Četiri primjera parcelacije objekta u *Romanu*

o Londonu, on smatra sporadičnom pojavom. I u romanu P. Mağden imamo sličnu situaciju.

“Paket paket makarnalar, yumurtalar alıyor. *Patates, soğan, bir şişe zeytinyağı, ve başka şeyler.*” (Mağden 2002:113) – Zanimljivo je, ovdje, kršenje pravila nizanja rečeničnih elemenata – jer u turskom jeziku direktni objekt u apsolutnom padežu mora stajati neposredno ispred predikata. U ovom primjeru on stoji iza predikata.

“Uzima pakete makarona, jaja. *Krompir, crveni luk, bocu maslinovog ulja i druge stvari.*”

“Ama bu sesin habire ismini söylemesini istiyor. *Bu gözlerin gözlerine değmesini.*” (Mağden 2002:45)

“Ali, želi da je taj glas neprestano zove po imenu. *Da te oči susreću njezine.*” – U našem jeziku radi se o objekatskoj rečenici.

Također, zastupljene su i parcelirane imenice u apsolutno padežu koje preciznije ekspliciraju objekt u smislu opisivanja, kvalificiranja:

“Akşam yemeğinde ekşili köfte yiyeceği için el çırpan bir bebek buldu. *AÇBEBEK. Dünyanın en güzel bebeği.*” (Mağden 2002:77)

“Našla je jednu bebu koja tapše rukama zato što će za večeru jesti “ekşili köfte”. *Gladnu bebu. Najljepšu bebu na svijetu.*” (*ekşili köfte* je naziv jela)

“Bu yıl işte aynı okulu bitirdiler. *Aynı liseyi Süper Kız Lisesi: Tramvay durağının tam karşısındaki.*” (Mağden 2002:38)

“Te godine završile su, eto, istu školu. *Istu gimnaziju Žensku super gimnaziju: Onu koja se nalazi tačno naspram tramvajske stanice.*”

“Öpmeye başlıyor o incecik, güzelim parmaklarını. *Kuş kanatları.*” (Mağden 2002:141)

“Počinje ljubiti te nježne, te drage prste. *Ptičja krila.*”

No, najzanimljiviji primjer podjednako spada u ovaj dio, kao i u parcelirane predikate. Razgrađivanje se odvija i na morfološkom planu: razgrađuje se riječ, tj. glagolska osnova + negacija s ličnim nastavkom, a nakon toga slijedi objekt:

“BİL.MEM.NE.” (Mağden 2002:227)

“Ne. Znam. Šta.”

Isto tako, postoji podjednako zanimljiv (“obrnut”) primjer rečenice slijep-ljene u jednu riječ:

“Bilmemne.” (Mağden 2002:11) – “Neznamšta.” (Naravno, ovdje se više ne radi o parcelaciji)

Parcelirani indirektni objekt

U par primjera parceliranjem indirektnih objekata presijeca se situacija nabrajanja u sekvenci objekata:

“Kim koruyacak, kollayacak Leman’ı, Handan’ı? *Tufan’dan. Adamlar’dan. Kötülerden. Saldırlardan.*” (Mağden 2002:133)

“Ko će çuvati, ştititi Leman i Handan? *Od Tufana. Od ljudi. Od zlih ljudi. Od nasrtaja.*”

Parcelirani adverbijali

Parcelacija tzv. perifernih sintaksičkih funkcija (koja je bila najčešća u romanu M. Crnjanskog) česta je pojava i u djelu *İki Genç Kızın Romanı*. Parcelati se, u ovom slučaju, nalaze u sintaksičkoj postpoziciji.

Parcelirani adverbijal vremena:

“Kurs müdüründen önce kapıda olmaları lazım. *Tufan’ dan önce.*” (Mağden 2002:135)

“Treba da budu pred vratima prije upravitelja kursa. *Prije Tufana.*”

“Yok olsun. *Sonsuza dek.*” (Mağden 2002:45)

“Neka nestane. *Za sva vremena.*”

Parcelirani adverbijal mjesta:

“Annesi hiç bir şey kırmadı. *Mutfakta.*” (Mağden 2002:59)

“Majka nije ništa razbila. *U kuhinji.*”

Parcelirani adverbijal načina:

“Bakıyorlar öyle ve konuşuyorlar. *Dereden tepeden. Tepeden dereden.*” (Mağden 2002:114)

“Gledaju tako i razgovaraju. *S brda s dola. S dola s brda.*”

“İki eliyle itiyor Handan’ı. *Şiddetle.*” (Mağden 2002:164)

“Odguruje Handan objema rukama. *Snažno.*”

Zanimljiva su i sljedeća dva primjera gdje se nakon parceliranog gerunda na *-erek/arak*, taj isti glagol (iz gerunda) javlja kao finitni glagolski oblik:

“Koşarak çıktı evden Handan. *Kaçarak. Kaçıyor Behiye’den şimdi.*” (Mağden 2002:251)

“Handan je istrčala iz kuće. *Bježeći. Sada bježi od Behije.*”

“Handan mutfağa dönüyor. *Şakıyarak. Kuş gibi. Şakıyor Handan.*” (Mağden 2002:183)

“Handan se vraća u kuhinju. *Cvrkućući. Poput ptice. Cvrkuće Handan.*”

Parcelirani adverbijal uzroka:

“Başı dönüyor Behiye’nin. *Açlıktan*. (Mağden 2002:94)
 “Behiji se vrti u glavi. *Od gladi*.”

Parcelirani adverbijal namjere:

“Sofradan kalkıp odasına kaçıyor Handan.” *Daha rahat konuşabilsin diye Erim’le. Behiye’siz konuşabilsin. Diye*.” (Mağden 2002:182) – ovdje je nakon parceliranog adverbijala namjere uslijedila i parcelacija unutar samog adverbijala: “Handan ustaje od stola i bježi u svoju sobu. *Da bi mogla neometano razgovarati s Erimom. Da. Razgovara bez Behije*.”

Parcelirani adverbijal oruđa:

“Handan anesinin yatak odasına gidiyor. Ojelerini çıkarmaya. *Asetonla*.” (Mağden 2002:131) – prije parceliranog adverbijala oruđa, parceliran je i adverbijal namjere (naš je prijevodni ekvivalent namjerna rečenica).

“Handan odlazi u spavaću sobu svoje majke. Da skine lak za nokte. *Acetonom*.”

“Musluđu ovuyor. *Cifle*.” (Mağden 2002:24)
 “Çisti çesmu. *Cifom*.”

Parcelirani atribut:

“Yıkıyor bir güzel tabağı Pril’le. *Limonlu*.” (Mağden 2002:24)
 “Temeljito pere jedan tanjir Prilom. *S limunom*.”

U sljedećem primjeru parcelacije atributa nakon parceliranog atributa (u obliku participa) dolazi logički subjekt tog participa:

“Tertemiz olsa. Yepyeni gıcır gıcır bir Behiye. *Kimseye rastlamamış. Bozulmamış. Onlar tarafından*.” (Mağden 2002:60)

“Ako bude potpuno čista. Potpuno nova, od čistoće škriptava Behija. *Koja nije nikoga sreła. Netaknuta. Od njih*.” (“koju oni nisu dotakli; kojoj nisu naudili”)

Parcelirane sintagme

Upravo ove sintagme – sporne po pitanju njihovog definiranja i klasifikacije – odlika su stila P. Mağden. Njih, samo uslovno, stavljam pod naziv parcelacije – jer više nije u pitanju rečenični, već sintagmatski nivo:

“Babam. İçin.” (Mağden 2002:172)
 “Za. Moga oca.”

“Dayanamayacak. Kadar. Üzgün.” (Mağden 2002:9)
 “Tužna. Da. Ne može izdržati.” (u turskom primjeru red riječi je obratan)

Parcelacija naglašava i ističe sadržaj svakog pojedinog parcelata, što pojačava "emocionalnost i retoričnost teksta" (Katnić-Bakaršić 2001:263). S druge strane, može se ustvrditi da rečenice realizirane u više tekstovnih jedinica pokušavaju predstaviti (zajedno s već spomenutim osobenostima fonostilističkog i morfostilističkog plana) način razmišljanja djevojčica, njihovu, ponekad, potpuno isprekidanu i razbijenu misao.

ZAKLJUČAK

U ovom radu naznačene su neke stilske osobenosti romana *İki Genç Kızın Romanı* suvremene turske spisateljice Perihan Mağden. Odabrane karakteristike na tri nivoa lingvo-stilističke analize (fonostilističkom, morfostilističkom i sintaksostilističkom) nisu jedine, ali su, zasigurno, najdominantnije. Na fonostilističkom planu zanimljiva je pojava naknadne onomatopeizacije riječi, kao da autori i brojne turske onomatopeje i onomatopejske izvedenice nisu bile dovoljno stilogene. Na morfostilističkom nivou susreću se originalni tvorbeni elementi kao pokazatelj govora mladih. Na sintaksostilističkom planu dominira parcelacija, realizacija jedne rečenice u više osnovnih tekstovnih jedinica. Na taj način pojačava se emocionalnost i retoričnost teksta, a u konkretnom slučaju ovog romana, čini se da se time pokušava oslikati i razbijena i isprekidana misao glavnih junakinja.

Neuobičajen i zanimljiv jezik kojim piše ova književnica zaslužuje mnogo iscrpniju analizu. Stoga, ova spisateljica još uvijek čeka, kako svog književnog kritičara, tako i stilističara.

LITERATURA

- Antoš, Antica (1974): *Osnove lingvističke stilistike*, Školska knjiga, Zagreb
 Čaušević, Ekrem (1996): *Gramatika suvremenoga turskog jezika*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb
 Katnić-Bakaršić, Marina (2001): *Stilistika*, Ljiljan, Sarajevo
 Katnić-Bakaršić, Marina (1996): *Gradacija*, Međunarodni centar za mir, Sarajevo
 Mağden, Perihan (2002): *İki Genç Kızın Romanı*, Everest Yayınları, İstanbul
 Radovanović, Milorad (1990): *Spisi iz sintakse i semantike*, Dobra vest, Novi Sad

NEKE STILSKE OSOBENOSTI ROMANA *İKİ GENÇ KIZIN ROMANI* PERİHAN MAĞDEN

(na fonostilističkom, morfostilističkom i sintaksostilističkom nivou)

Sažetak

U ovom radu analizirane su neke stilske osobenosti romana *İki Genç Kızın Romanı* suvremene turske spisateljice Perihan Mağden i to na fonostilističkom, morfostilističkom i sintaksostilističkom nivou. Na fonostilističkom planu zapaženo je naknadno onomatopoeiziranje riječi, na morfostilističkom – originalni tvorbeni elementi, a na sintaksostilističkom – parcelacija, kao dominantno obilježje stila ove književnice.

SOME STYLISTIC FEATURES OF THE NOVEL
İKİ GENÇ KIZIN ROMANI BY PERİHAN MAĞDEN

Summary

The paper presents an analysis of certain stylistic features of the novel *İki Genç Kızın Romanı* by the modern Turkish writer Perihan Mağden. The analysis involves features at phonostylistic, morphostylistic and syntaxostylistic levels. At the phonostylistic level, the paper discusses onomatopoeicization of non-onomatopoeic words, at the level of morphostylistic, it observes originally created new elements (words), whereas at the syntaxostylistic level, it finds sentence fragmentation to be the dominant feature of the writer's style.